

"פיגרו פה, פיגרו שב..."

פלסטאף זועף וזומם.

טיטו מציג "אופו

הזמר השחקן האיטלקי מדגים לסופר

מאת סופרנו.

"מר גובי עודו ישן!" אומר השור
ער במלון קייסהידן.
אנחנו עוברים על פניו ודופקים
על דלת החדר מס' 1.
קול איטלקי מנומנם נשמע מתוך
החדר. הדלת נפתחת ואדם בעל גובה
בינוני ופנים שמנמנים וחלקים, לבוש
חלוק, מופיע בדלת.
"מיסטר גובי?"
"סיניורי?"

אנחנו נכנסים לחדר הקטנטן, אשר
שתי המיטות הרחבות תופסות כמעט
את כל שטחו. גבי טילדה גובי, המלווה
את בעלה בחייו ועל הפסנתר, אשה
בלונדית נעימה וחייכנית, יושבת ליד
שולחן כתיבה ומספלת בצפורניה.

אחרי שראיתי את גובי בסרטיו —
"ריגולטו" ו"כוח הגורל", קשה היה
לי להאמין שזהו אותו איש. בשני
הסרטים עטורים פניו בזקן. "זקן?"
הוא מחייך, כשאנו מעירים לו על כך.
"גם אני חושב שזקן יתאים לי. אני
חושב לנסות ולגדל אותו הקיץ. אשחק
בתפקיד דון גיובאני, המצריך זקן
ממלא!"

טיטו גובי מדבר אנגלית רצוצה.
כשהוא שואל אותנו אם מבינים אנחנו
שפה אחרת, אנו עונים בשלילה. רוצים
אנחנו להכריח אותו לדבר בפניו וב?
ידיו, לצייר כל מילה בתנועותיו. הן
הדבר המציין את טיטו גובי הוא היותו
זמר מושלם ושחקן מושלם כאחד.

"לא הספקנו לראותך בהופעתך הצי-

"חנה, תפסתי את התו הנכון!" לפני החופעה עורך טיטו חזרה כללית בפני אשתו.